

Urgències vitals

Urbà Lozano

TEATRE
bromera

ACTE I

(Sala d'espera d'un hospital. Dues bancades de cadires, una a cada costat de l'escenari, ben visibles per al públic. Al fons, la porta d'un lavabo i una màquina expenedora de café. Dues papereres, l'una al costat d'una bancada i l'altra a la vora de la màquina expenedora. Cartelleria i attrezzo propis d'hospital, a discreció.

Assegut en una de les bancades hi ha LLUÍS, teclejant el telèfon. Al cap de poc es posa dempeus i s'adreça a la màquina expenedora. Agafa monedes de la butxaca i comença a manipular-hi per traure una beguda. Mentrestant, entra ANNA, amb uns papers a la mà i una bossa penjada al muscle. Seu a la bancada que havia ocupat LLUÍS i guarda els documents a la bossa. Es queda mirant LLUÍS, que continua faenejant davant la màquina. El reconeix. Es gira bruscament a la cadira per donar-li l'esquena tant com pot. LLUÍS, alié a les maniobres d'ANNA, s'adreça a la bancada on estava abans. En veure-la ocupada se sorprén i para en sec. Dubta un instant i se'n va a l'altra, displicent. Hi seu, mentre remena el sucre. Quan fa el primer glop mira ANNA. S'hi fixa, cada vegada amb més

interés. Guaita amb el cos vinclat, per intentar veure-li la cara.)

LLUÍS. *(Timidament, en veu molt baixa.)* Anna? *(Més alt.)* Anna?

ANNA. *(Mentre es gira, dissimulant.)* Sí? És a mi?

LLUÍS. Anna! Dubtava que fores tu, però... ja veig que sí!

ANNA. *(Fingint que l'acaba de reconèixer.)* Lluís!

(S'alcen i s'aproximen. Quan estan a tocar dubten si donar-se la mà o fer-se dos besos. ANNA allarga el braç, però LLUÍS porta el got de cafè i no pot encaixar-hi. Finalment es besen. ANNA fa tot el possible perquè el contacte físic siga mínim; LLUÍS estira el braç per evitar tacar ANNA amb el cafè. Les postures han de ser forçades, còmiques. Quan se separen, es queden mirant-se, i els dos fan una rialla nerviosa.)

LLUÍS. *(Contudent.)* Mare meua, Anna! Però si estàs igual!

ANNA. *(Vergonyosa.)* Home, igual igual... Els anys passen per a tots. *(Pausa.)* Però tu també estàs... Diguem-ne que... Que se't reconeix, vaja!

LLUÍS. Se'm reconeix!?

ANNA. *(Afirmant amb el cap.)* Se't reconeix!

LLUÍS. A tu també, és clar que sí! *(Pausa, mentre fa un glop de cafè i mira ANNA de dalt a baix.)* Clar que se't reconeix! I això que... Què deu fer que no ens veiem? Potser vint anys?

ANNA. Buffff! Ni me'n recorde! Vint anys, pam amunt,
pam avall.

(Silenci. Capcinegen els dos.)

LLUÍS. I trobar-nos en un hospital. Qui ho hauria dit!

ANNA. *(Abaixant el cap, tímida.)* Home, als hospitals ve tanta gent... Ací no, perquè és la sala d'espera de consultes externes i hui dissabte no hi ha visites, però...

LLUÍS. *(Sorprés.)* Ah! Açò no és la sala d'espera d'urgències? Ja em semblava a mi que tanta tranquil·litat... No sé ni com hi he vingut a parar. *(Assenyalant ací i allà, de manera exagerada.)* He eixit de traumatologia, m'he perdut pels corredors, he vist les cadires i la maquineta de les begudes i he pensat que...

ANNA. No, no, açò és consultes externes. *(Pausa.)* Ací estem més tranquils. Com per desgràcia hi vinc molt sovint, conec les passeres, i m'amague on sé que no em molestaran. Si anàrem a la sala d'espera d'urgències veuries si n'hi ha, de gent. *(Pausa.)* De segur que hi trobaries algun conegut. Algun altre conegut, vull dir, perquè...

LLUÍS. *(Tallant ANNA.)* Perquè nosaltres ens coneixem!

ANNA. Sí, ens coneixem. *(Pausa.)* Ens coneixem *(Emfàtica.)* bastant.

LLUÍS. *(Mentre afirma amb el cap.)* Bastant, bastant!

ANNA. *(Curiosa.)* I... què fas per ací?

LLUÍS. *(Despistat.)* Per ací? Ja t'ho he dit, que *(Torna a assenyalar, repetint els moviments exagerats d'abans.)*

he eixit de traumatologia, m'he perdut pels corredors...

ANNA. No home, no! Vull dir ací, a l'hospital en general!

LLUÍS. (*Dubta.*) A l'hospital? El meu fill, que s'ha fet un esquinç de turmell jugant al futbol. Res de massa importància, segons que ens han dit. No sembla que hi haja trencament. Quan acaben de fer-li les plaques l'enguixaran i cap a casa. (*Pausa.*) I tu? Què fas per ací?

ANNA. Jo? El meu sogre. Té... Té una malaltia greu i sofreix hematúries de tant en tant. Hematúries i uns altres alifacs, que quan no és una cosa és l'altra i no parem de fer viatgets.

LLUÍS. (*Indiferent, per compromís.*) Ah! Em sap mal.

ANNA. (*Afectada.*) Sí, està molt delicat. No podem esperar res bo, perquè a més és major i...

LLUÍS. (*Abrupte, amb voluntat de tallar l'explicació d'ANNA.*) Clar, clar! Si és el teu sogre, deu ser major! I... si tens sogre... vol dir que tens marit.

ANNA. (*Nerviosa.*) Sí, clar, marit. L'Ernest. Ara mateix és dins, a la clínica, amb el seu pare.

LLUÍS. Normal! Normal que siga ell el que està amb (*Pausa breu i continua emfàtic.*) son pare.

ANNA. Sí, normal. Encara que no cregues, perquè aquest tràngol l'he de passar jo soleta moltes vegades. Si el pobre home té una crisi quan Ernest no és a casa, que és molt sovint...

LLUÍS. Clar, si no hi ha el fill... qui millor que la nora! S'ha de fer el que siga, pels majors. I pels joves també!

Ha, ha, ha! De fet, jo he vingut pel meu fill, ja t'ho he dit. (*Continua fatxenda.*) Volia anar a un altre hospital, a un de puta mare, perquè tenim concertada una assegurança mèdica privada que ens ho permet. Però mira, el camp de futbol és ací al costat i...

ANNA. (*Mig burleta, mig irritada.*) Sí, una assegurança... (*Emfàtica.*) de puta mare. Evidentment. I podries haver portat el teu fill a un bon hospital. (*Emfàtica.*) Privat, per descomptat! Però mira, com que aquest quedava prop...

LLUÍS. (*Indiferent al to d'ANNA.*) Sí, al costat. En realitat ha sigut cosa de carregar i descarregar. Encara sort, perquè el peu de l'Albert semblava una bóta, de tan unflat, i es queixava que tenia molt de dolor. He pensat que com més ràpid millor, i l'he portat ací en un bot.

ANNA. (*En to ja normal.*) Pobre! Un turmell torçat, quan comença a gelar-se... (*Pausa.*) I és molt menut, el teu fill?

LLUÍS. L'Albert? La setmana passada en va complir quinze. Però és un gànguil que fa vora un metre noranta. (*Gesticula, simulant l'alçada i l'amplada de l'esquena.*) Un bon armari, el meu Albert. S'ha de millorar l'espècie!

ANNA. Sí, les noves generacions... Lisa també és molt alta. (*Pausa.*) Fineta, però molt alta.

LLUÍS. (*Molt sorprès, quasi descol·locat.*) Lisa?

ANNA. Sí, Lisa, és la meua filla. Té tretze anys.

LLUÍS. Ah, molt bé, molt bé! Segur que també està molt fadrina i que és molt... (*Tendre.*) fineta, com sa mare. (*Pensatiu.*) Així que la teua Lisa és dos anys més me-

nuda que el meu Albert. (*Mig tendre, mig galant.*)
Com nosaltres!

ANNA. (*Sorpresa, com si volguera marcar distància.*) Tu en tens quasi tres més, que tu eres del febrer i jo del novembre.

LLUÍS. (*Una mica perplex.*) Bé, sí, és cert. El que volia dir és que tu entraves a la facultat quan jo començava tercer. No se me n'ha anat la mania de comptar per cursos. (*Pausa. Canvia de to, a tendre.*) Encara te'n recordes, que sóc del febrer?

ANNA. (*Tímida.*) Sí, encara me'n recorde.

(Silenci. No saben què dir-se. Afirmen amb el cap, gesticulen, abaixen la vista i es tornen a mirar. Riuen, nerviosos.)

ANNA. (*Tímida.*) I tu... si tens un fill... deus tindre parella.

LLUÍS. (*Dubta una mica.*) Parella? Sí, sí, m'he casat, és clar que sí. Amb Maribel. De fet, ara mateix és ella la que és a la clínica amb (*Emfàtic.*) el nostre fill.

ANNA. Clar, (*Emfàtica.*) el vostre fill, perquè és dels dos... (*Encuriosida.*) I no en teniu més?

LLUÍS. No, no! Amb un ja va bé! Maribel en volia un altre com a mínim. I jo també, no cregues. Ja saps, la parelleta! Però ho anàvem posposant, i quan l'Albert era majoret i podíem gaudir una mica de nou, se'ns va fer molt difícil tornar a començar amb les farinetes i els bolquers.

ANNA. (*Gest de complicitat.*) Us entenc perfectament. A nosaltres ens passà si fa no fa el mateix. Lisa també és filla única i ara comencem a respirar una miqueta, perquè ja va més a la seua. (*Pausa.*) Encara que, en realitat, cada etapa té les seues coses. Quan són menuts estàs molt lligat, perquè els has de portar enganxats als faldons, i ara que comencen a volar sols sempre estàs patint, pensant què deuen fer, on deuen estar, amb qui...

LLUÍS. Clar. Sobretot les dones, que sou molt patidores. Ja li ho dic jo, a Maribel, que... (*Sona un piulet de Whatsapp.*) Disculpa.

(*LLUÍS trau el telèfon de la butxaca i en llig la pantalla.*)

LLUÍS. (*Enfadat.*) Merda, merda i merda!

ANNA. (*Preocupada.*) Passa alguna cosa?

LLUÍS. No, res d'importància. La meua dona, que diu que el traumatòleg confirma que és un esquinç, com havia pronosticat, però que no el pot enguixar fins que no se li desunfle un poc el turmell. (*En to crispat que va in crescendo.*) Què passa, que no tenen antiinflamatoris? Ja ho deia jo, que havíem d'haver anat al privat. A hores d'ara ja seríem a casa. Quina colla d'inútils, els de la Seguretat Social!

ANNA. (*Comença burleta, de manera histriònica.*) Clar, clar, hauríeu d'haver anat al privat! Allà segur que tenen antiinflamatoris! (*Alçant la veu, molt enfadada.*)

Per a parar un tren, en deuen tindre allà, d'antiinflamatoris!

LLUÍS. (*Perplex, després d'uns segons mirant-la.*) Te'n fots de mi, Anna?

ANNA. (*Seriosa, amb un punt de fastigueig.*) No, no me'n fot de tu, Lluís. Simplement és que en cinc minuts n'he tingut prou i massa per adonar-me que no has canviat gens, en vint anys.

LLUÍS. (*Conciliador, com si la cosa fóra de broma.*) Ja, ja m'ho has dit abans que estava... (*Emfàtic.*) recognoscible. (*Canvia el to, que esdevé vanitós.*) Bé, més que probablement tu no hauràs fet servir la paraula (*Emfàtic.*) «recognoscible», però d'alguna manera has volgut dir que...

ANNA. (*Molt molesta, però amb aplom, tallant-lo.*) Molt bé, Lluís, molt bé. Deixa-ho córrer. (*Pausa. Continua com si enumerara.*) Ens hem vist, ens hem saludat com persones civilitzades i he intentat conversar amb tu per cortesia. Quasi per obligació, perquè estem els dos sols. Però és clar que no pot ser, perquè continues sent tan pedant i tan prepotent com sempre. (*Pausa.*) Així que (*Irònica, mentre li fa palmadetes al muscle.*), encantada d'haver-te retrobat i fins a una altra visteta. (*Pausa. Continua sentenciosa.*) Si pot ser, d'ací a vint anys.

(*ANNA comença a anar-se'n cap a una de les bandes, a poc a poc. De sobte para i es gira cap a LLUÍS, que resta petrificat.*)

ANNA. (*Indolent.*) I si no pot ser, tampoc no passa res.

(ANNA se'n va, ara decidida, i seu a la bancada. Trau el mòbil i comença a teclejar-hi. LLUÍS, mentre tant, sacseja la mà i fa carasses per expressar que no entén la reacció d'ANNA. A poc a poc, agafa cadira a l'altra bancada. Silenci llarg.)

LLUÍS. (*En to de veu elevat, arrogant.*) Tu tampoc no has canviat gens, en vint anys! (*Pausa.*) Tens el mateix geni pudent de tota la vida!

(*Silenci. ANNA continua teclejant el telèfon, aparentment impassible. LLUÍS, de mica en mica es deixa anar i s'escamarra a la bancada, fins que hi queda pràcticament gitat.*)

LLUÍS. (*En el mateix to.*) Un geni pudent i cagat!

(*Silenci. Al cap de poc LLUÍS riu, jactancios, la qual cosa motiva la reacció immediata d'ANNA.*)

ANNA. (*Molt enfadada, mentre s'adreça on és Lluís, en actitud amenaçadora.*) Es pot saber de què rius, ara?

LLUÍS. (*Tranquil, quasi gitat.*) Ei! Pensava que no volies que continuàrem parlant.

ANNA. (*Crispada.*) No, no vull que continuem parlant, però tampoc no pense consentir que m'insultes i que et burles de mi. (*Cridant.*) Cretí, que eres un cretí!

LLUÍS. (*En la mateixa postura, indolent.*) Perdona, però jo no t'he insultat.

ANNA. Sí que m'has insultat! M'has dit que tinc el geni pudent i cagat!

LLUÍS. Però això no és insultar, dona!

ANNA. Sí que és insultar, perquè jo em sent insultada! I et repetisc que no ho pense consentir!

LLUÍS. (*Apujant el to ell també, mentre es redreça, primer, i a poc a poc es posa dempeus.*) Si de cas algú ha insultat eres tu, que m'acabes de dir cretí! I a més, et recorde que jo no necessite el teu consentiment per a res!

ANNA. Nooo! Tu no necessites (*Emfàtica.*) el meu consentiment, per a res del món. No l'has necessitat mai. Només has necessitat el consentiment (*Veu burleta.*) de papà i de mamà, que sempre t'ho han consentit tot. (*Enfadada.*) Per això a hores d'ara eres un malcriat, un prepotent i un impresentable. (*Pausa. Continua contundent.*) I ara sí! Ara ja hem acabat de parlar!

(*ANNA es gira d'una revolada i torna a seure a l'altra bancada, donant l'esquena a LLUÍS. Silenci.*)

LLUÍS. I després diu que sóc jo qui insulta! (*Pausa.*) El que jo deia: un geni pudent i cagat.

(*Silenci. ANNA continua a la seua, teclejant el telèfon.*)

LLUÍS. (*Adreçant-se a ANNA, a distància.*) I que quede ben clar que no estàs igual que fa vint anys! (*Pausa.*) Estàs (*Emfàtic.*) recognoscible, però no com fa vint anys. (*Pausa.*) Ara sembla que en tingues quaranta-tres.

(*ANNA esbufega. Deixa el telèfon dins de la bossa, de males maneres. S'alça i s'adreça on hi ha LLUÍS.*)

ANNA. (*Aparençant tranquil·litat, amb veu pausada.*) No sembla que en tinga quaranta-tres, Lluís. (*Emfàtica.*) En tinc quaranta-tres.

LLUÍS. (*Indolent.*) Des del novembre.

ANNA. Sí, des del novembre. I tu, quaranta-sis!

LLUÍS. (*Mentre alça el dit índex.*) Encara no! Els faré al febrer!

ANNA. Al febrer, ja ho sé, però no falta ni un mes. I físicament no estàs tan (*Emfàtica.*) recognoscible com penses. (*Sentenciosa.*) Els anys passen per a tots, encara que alguns tinguen assegurances de puta mare i puguen anar a hospitals privats!

LLUÍS. (*Sorneguer.*) T'ha picat, a tu, això de l'assegurança i l'hospital! Però si em permets, puntualitzaré: (*Continua en to pedant.*) no és una assegurança de puta mare que em permet anar a hospitals privats, sinó una assegurança privada que em permet anar a hospitals de puta mare.

ANNA. (*Fastiguejada.*) Tant fa una cosa com l'altra, no?

LLUÍS. Ah! No, no és igual, no! El que importa no és la causa, sinó l'efecte!